

AL VOLTANT DE LA VIDA CONTEMPLATIVA Pel P. Josep Alegre, abat de Poblet

El que es demana no és un esforç que està per sobre de les nostres possibilitats. L'Esperit de Déu està actuant ja en aquesta cultura agnòstica i indiferent abans que nosaltres comencem a organitzar la nostra pastoral evangelitzadora.

El que a nosaltres se'ns demana és secundar l'acció i impulsar la conversió que ens faci portadors més creïbles de la Paraula i de l'Amor de Déu.

«**El punt verge.** En el centre del nostre ésser hi ha un punt de no res que no està tocat pel pecat ni per la il·lusió, un punt de pura veritat, un punt o espurna que pertany per complet a Déu, que mai està a la nostra disposició. Des d'aquí Déu disposa de les nostres vides, i és inaccessible a les fantasies de la nostra ment i a les brutalitats de la nostra voluntat. Aquest puntet de no res i d'absoluta pobresa és la pura glòria de Déu en nosaltres. És, per així dir-lo, el seu nom escrit en nosaltres, com la nostra pobresa, com la nostra indigència, com la nostra dependència, com la nostra filiació. És com un diamant pur, fulgurant amb la invisible llum del cel. Està en tots, i si poguéssim veure-la veuríem aquests bilions de punts de llum reunint-se en l'aspecte i fulgor d'un sol que esvairia per complet tota la tenebra i crueltat de la nostra vida... No tinc programa per a aquesta visió. Es dona, solament. Però la porta del cel està a tot arreu». (T. Merton, «Conjectures d'un espectador culpable»).

«Són pocs, molt pocs els qui semblen ser en veritat profundament contemplatius. Són més aviat, el que anomenariem "ànimes bones". Són dignes productes del sistema religiós que ha prevalgut fins ara, fidels a les seves obligacions. Han anteposat les seves obligacions a qualsevol altra cosa i no arriben tard a al cor. Viuen satisfets i amb pau; una sòlida vida interior. Sens dubte han adquirit amb els anys certa experiència i un profund amor a Déu. **El que aparentment no han pogut arribar és assolir una visió interior realment profunda i una vida realment plena. Pocs són els qui tenen una consciència espiritual i una experiència interior d'autèntica profunditat.** Si la tenen, és una experiència la qual són absolutament incapaces d'expressar, quelcom del que ni tan sols tenen consciència. Així ha de ser. Però són contemplatius? o haurien de ser-lo?

»L'autèntic contemplatiu no té necessàriament molt a dir sobre la seva vida contemplativa. Hauríem de ser capaces d'ensenyar-se-la a d'altres, perquè compreguessin el que és, i d'ajudar-los a arribar-hi. **Aquesta és la qüestió que planteja el missatge dels contemplatius al món modern.** Tenim alguna profunditat d'experiència que puguem comunicar al món modern en els seus propis termes? o hem de suposar que el món modern

està tan "despenjat" que no mereix cap missatge?» (T. Merton, «Acció i contemplació», p. 141)

1) La comunitat contemplativa en el marc de l'Església evangelitzadora

Escoltar la crida a l'evangelització.

Escoltar, no des de fora, sinó a l'interior de la mateixa contemplació. La contemplació ens remet cap als homes, com a destinataris de la tendresa de Déu.

El monjo/a no està davant del món. Està davant de Déu i viu per a Déu. Desitja ser per a Déu.

- 1) Necessitat d'una renovació en l'Esperit
- 2) L'esperit arrela la contemplació en el nostre ésser humà, dilata, ens fa tornar al cor.
- 3) L'Esperit irradia la contemplació, treu de l'intimisme.

Ajudar els homes a experimentar Déu com amic i salvador. Una experiència nova de Déu.

Quina imatge donem de Déu?

De quin déu parlem, comuniquem... quin perfil té?

Cal parlar amb la vida. SER TESTIMONIS.

En comunió amb l'Església diocesana:

«Que cadascú posi al servei dels altres la gràcia que ha rebut» (1Pe 4, 10)

Preocupacions: evangelitzar

pau, unitat, reconciliació

comunicar esperança

Compassió, i tendresa per les multituds que l'envoltaven i el seguien, tal com les sentia Jesús (Mt 9,36)

2) El servei evangelitzador (testimoniatge i acollida)

Déu és sempre un "Déu desconegut", desconegut, però a partir de la revelació de Jesucrist el Déu desconegut "té el seu rostre girat cap a nosaltres". El seu misteri és un misteri d'amor. Això és el que el contemplatiu ha de fer pressentir a l'home d'avui.

Posar el misteri de Déu en la vida dels homes. Posar l'interrogant de Déu en les seves vides.

Hi ha cristians convençuts, que busquen l'eficàcia i el rendiment pastoral; però de vegades falta la lloança i l'adoració. "Si el Senyor no construeix la casa...."

Hi ha persones de fe feble i apagada, que desitgen viure d'una altra manera, trobar un sentit més profund a la seva vida. No volen lligar-se a una religió... Estan buscant Déu sense saber-ho.

Hi ha persones que han perdut la fe, han caigut en l'agnosticisme o la indiferència. També aquí hi ha petites "escletxes" obertes a Déu.

Ajudar a recuperar el sentit de Déu

Ajudar a recuperar el sentit de la gratuïtat

Ajudar a despertar la fam de la veritat

Ajudar a desenvolupar l'escolta de Déu

Ensenyar a pregar. A parlar "de cor a cor".

3) El testimoniatge

El successor del màrtir. Morint a un cert estil de vida mundà, el monjo cerca Déu i solament Déu, per damunt de tot. Caldria distingir tres aspectes:

- . **elecció**. Ningú es designa a si mateix com a testimoni.
- . **la seva pròpia experiència de fe**. És la seva única força, ni paraules ni gestos.
- . **no dissociat de la vida**

La força del testimoniatge està en la veritat. Si s'intueix que no hi ha set de Déu, que l'amor no és l'essencial, el testimoniatge s'afebleix, per molt belles que siguin les paraules que s'escoltin en els locutoris.

No vol dir que la comunitat ha de ser perfecta, però sí no pretendre ésser davant els altres allò que no és davant Déu. Almenys han de ser "**testimonis del desig de Déu**". Mostrar que la seva vida sencera és un desig, aspiració, moviment cap a Déu.

Testimoniatge crucificat. El testimoniatge de la creu no té bellesa ni esplendor, no pot atreure l'atenció de ningú. Però és el testimoniatge més net i veritable de Déu.

"Solo Dios basta". És recordar l'essencial, allò definitiu, etern.

A fi que Déu sigui creïble és necessari que els homes i dones d'avui puguin veure que Déu no empeteix les persones, que no les torna infantils, sinó que fa créixer. Que no esclavitzava sinó que allibera; que no entristeix, sinó

que dóna alegria. Que eleva la vida, la potencia, l'enriqueix. **Que Déu fa viure més plenament.**

Mostrar **el valor de la virginitat**, que no és aïllament dels altres, vida més còmoda... sinó capacitat més àmplia d'amor, de servei...; **el valor de la pobresa**, que no és només una manera diferent d'organitzar-se la vida, sinó una forma real de posar tot el que un és i té al servei de Déu i dels altres; **el valor de l'obediència**, que no és una pèrdua de llibertat, de personalitat, d'iniciativa... sinó que fa créixer i madurar en la recerca sincera, fidel i exigent de la voluntat de Déu.

4) L'acolliment

Acollida gratuïta, que neix de l'amor, no d'una actitud interessada...

Acollida amistosa, que no s'espanta del pecat o debilitat de les persones, no bloquejada per prejudicis. Tot canvia quan es miren les persones amb amor...

Acollida propera, sense complexos ni d'inferioritat ni de superioritat, amb senzillesa... **Acollida serena**, que transmeti pau, alegria, sense aclaparaments...

Acollida silenciosa, sabent escoltar més que parlar...

La vida monàstica exigeix **un espai i un temps** que el contemplatiu ha de saber valorar.

El monestir està fet per a entrar dintre, no per a sortir cap a l'exterior. Com les finestres estan fetes per a rebre la llum, més que per a mirar cap a fora. El temps del monestir no és com el del carrer. La pressa no hi ha de tenir cabuda. Un temps regit per l'oració, la lloança; ple de la presència de Déu i de l'amor.

Ofereix la possibilitat de compartir l'oració, la celebració litúrgica de la comunitat.